RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 10.828 van 2 oktober 2014
in de zaak A. 213.532/XIV-35.913

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie Micholt
kantoor houdend te 8000 Brugge
Maria van Bourgondiëlaan 7B
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 127.592 van 29 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 september 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief

rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker uit kritiek op de overwegingen in het bestreden arrest betreffende de nationaliteitsbepaling op basis van de informatie in de aanvullende nota die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kort voor de terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangebracht.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van India als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt daarbij tot de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt verzoekers aanvraag eveneens beoordeeld ten aanzien van India en komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot de vaststelling dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Het feit dat de beoordeling in het bestreden arrest is gebeurd ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf in plaats van het eerste land van asiel heeft geen invloed op de concrete beoordeling van verzoekers asielaanvraag aangezien zijn aanvraag telkens ten aanzien van India werd beoordeeld. Verzoeker heeft wat dat betreft een dienstig verweer kunnen voeren. De door verzoeker aangevoerde onwettigheden bij het onderzoek van zijn nationaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en kunnen daarom ook niet tot de cassatie ervan leiden.

2. Zoals bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 heeft geen directe werking in het Belgische recht. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet steunt op objectieve bronnen. Zoals verzoeker zelf ook opmerkt, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op dezelfde informatie als de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing, al dan niet geactualiseerd, en deze bronnen maken deel uit van het administratief dossier. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijk middel heeft ontwikkeld. Het betreft dan ook een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Het tweede middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat betreft de informatie die verzoeker heeft aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt in punt 2.14 van het bestreden arrest gesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, naar algemene rapporten dienaangaande en naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt.

Wat betreft het risico op refoulement naar China kan worden verwezen naar de behandeling van het derde middel.

Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Gelet op de motivering in de punten 2.10 tot en met 2.13 van het bestreden arrest, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest slechts heel beperkt heeft gemotiveerd aangaande een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker maakt dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar twee zaken hangende voor het EHRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.12 van het bestreden arrest terecht dat de stukken die hij heeft aangebracht louter vragen aan de in het geding zijnde partijen zijn.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de Dublin II-verordening en van het Grondwettelijk Hof waarin het annulatieberoep als een ineffectief rechtsmiddel werd beoordeeld, zijn te dezen niet dienstig nu geen toepassing werd gemaakt van de Dublin II-verordening en het een beroep met volle rechtsmacht betreft. Voor het overige beoogt verzoeker met zijn uiteenzetting in wezen een nieuwe beoordeling van zijn vrees voor refoulement. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State, zoals reeds hoger werd gesteld, niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee oktober tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**